

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BUCUREȘTI
SECȚIA A-VIII-A CONFLICTE DE MUNCĂ ȘI ASIGURĂRI SOCIALE
ÎNCHEIERE

ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN DATA DE 18.09.2024

TRIBUNALUL CONSTITUIT DIN:

PREȘEDINTE: [REDACTED]

ASISTENT JUDICIAR: [REDACTED]

ASISTENT JUDICIAR: [REDACTED]

GREFIER: [REDACTED]

Pe rol soluționarea cauzei civile privind pe reclamanta [REDACTED], în contradictoriu cu pârâta [REDACTED], având ca obiect „calcul drepturi salariale”.

La apelul nominal făcut în ședință publică, la ordine, se prezintă reclamanta, prin apărător ales [REDACTED], cu împuternicire avocațială aflată la fila 23 din dosarul cauzei și pârâțul, prin avocat substituent [REDACTED], pentru avocat titular [REDACTED], cu delegație de substituie și împuternicire avocațială aflate la filele 145-146 din dosarul cauzei.

Procedura de citare legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință prin care învederează instanței obiectul cauzei, părțile și legalitatea îndeplinirii procedurii de citare, după care,

Tribunalul pune în discuție admisibilitatea O.U.G nr. 62/2024 în speță, precum și sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Reclamanta, prin apărător ales, depune la dosarul cauzei note scrise.

Reclamanta, prin apărător ales, apreciază că nu se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție având în vedere dispozițiile art. 126 alin. 1 din Constituția României, care prevăd că „Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și celelalte instanțe judecătorești stabilite prin lege”, iar potrivit art. 269 alin. 1) și 2) din Codul Muncii, competența de soluționare a prezentei cauze aparține Tribunalului București. Susține că situația în care art. 2 din OUG. 62/2004 permite și completului investit cu soluționarea cauzei în prima instanță să sesizeze Înalta Curte de Casație și Justiție în litigiile prevăzute la art. 1, reprezintă o situație derogatorie de la prevederile art. 519 C.p.c, trebuind păstrate celelalte condiții de admisibilitate. Apreciază că sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție nu trebuie să devină obligatorie pentru instanța investită cu soluționarea cauzei, ci să rămână facultativă, astfel cum prevăd dispozițiile art. 519 C.p.c, trebuind să fie făcută doar atunci când se constată existența unei chestiuni reale, veritabile, susceptibile să dea naștere unor interpretări diferite pentru care să fie necesară o rezolvare de principiu. De asemenea, apreciază că dacă instanța investită cu soluționarea cauzei este Tribunalul. Apreciază că nu există dificultăți de interpretare a dispozițiilor legale invocate ca temei de drept, că problema de drept cu care a investit instanța, respectiv art. 38 alin 6¹ din Legea 153/2017 nu este suficient de mare să reclame intervenția Înaltei Curți de Casație și Justiție și nu este susceptibilă de interpretări diferite și controversate astfel că nu se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în prezenta speță.

Reclamanta, prin apărător ales, în subsidiar, având în vedere prevederile O.G. 62/2024, apreciază că ceea ce reprezenta posibilitatea de a sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție, prevăzută

ORIGINALUL

de art. 519 C.p.c., s-a transformat în obligativitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție. De asemenea, precizează că în urma verificărilor efectuate a constatat că nu a fost pronunțată de către Curtea Constituțională o soluție cu privire la sesizarea formulată, iar Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat asupra chestiunii de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea fondului prezentei cauze. Mai susține că prevederile art. 38 alin 6¹ din Legea 153/2017 nu au făcut și nu fac obiectul unui Recurs în Interesul Legii.

Reclamanta, prin apărător ales, în concluzie, apreciază că prezenta instanță este competentă de a soluționa cauza și nu se impune suspendarea acesteia.

Pârâtul, prin apărător ales, apreciază că se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție având în vedere că acțiunea reclamantei este întemeiată pe prevederile art. 38 alin 6¹ din Legea 153/2017, coroborat cu art. 25 din Legea 153/2017, având în vedere și faptul că în argumentația juridică a cererii de chemare în judecată se operează că noțiuni care sunt cuprinse în prevederile O.G. 62/2024, respectiv „drepturi salariale, drepturi de natură salarială, venituri salariale, venituri de natură salarială, salariu brut și salariu net”. Apreciază că sunt îndeplinite cele 6 condiții necesare sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Pârâtul, prin apărător ales, în concluzie formulează concluzii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție cu problema de drept despre care se face vorbire în cauză și suspendarea acesteia până la soluționarea sesizării.

Tribunalul reține cauza în pronunțare asupra necesității sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu problema de drept expusă, precum și asupra suspendării prezentei cauze.

TRIBUNALUL,

Deliberând asupra sesizării de față, constată următoarele:

Prin cererea de chemare în judecată din data de 15.12.2023, reclamanta [REDACTED], în contradictoriu cu pârâta [REDACTED] a solicitat obligarea paratului [REDACTED] la plata sumei compensatorii care sa acopere diferența dintre veniturile salariale lunare nete si cele aferente lunii februarie 2018, pentru perioada ianuarie 2021 - decembrie 2021, ianuarie 2022 - august 2022, noiembrie 2022 -decembrie 2022 si ianuarie 2023 - decembrie 2023, sume actualizate cu indicele de inflație precum si dobânda legala începând cu data scadentei si pana la plata efectiva; cu plata cheltuielilor de judecata.

În motivarea în fapt a cererii, reclamanta a arătat în esență, că este angajata [REDACTED], ca asistent medical principal de laborator - COR 325904, în baza Contractului Individual de Munca nr.109/01.09.2013, încheiat pe durata nedeterminată, si a Actelor adiționale la acesta.

Atat anterior lunii februarie 2018, cat si ulterior acestei date, și-a desfășurat activitatea în aceleași condiții, respectiv în [REDACTED], ca asistent medical principal de laborator, asa cum rezulta din Fisa Postului.

Pentru luna februarie 2018 venitul realizat a fost de [REDACTED] lei, asa cum rezulta din Adeverința nr.11168/16.05.2018.

Prin Decizia nr.143/17.05.2018 a [REDACTED], pentru perioada 28.05.2018 - 20.02.2020, i-a fost suspendat CIM, pentru creșterea copilului în vârstă de pana la doi ani.

In perioada 01.04.2019 - 11.07.2019, la solicitarea sa, a încetat suspendarea CIM nr. 109/01.09.2013, asa cum rezulta din Decizia nr.139/12.03.2019 a [REDACTED], pentru ca începând cu data de 11.07.2019, prin Decizia nr. 491/09.07.2019 a Managerului [REDACTED], CIM sa fie suspendat din nou, suspendare care a încetat definitiv la 04.11.2019 prin Decizia nr. 804/28.10.2019.

Dupa revenirea sa la locul de munca, compensația prevăzuta de art.38 alin.(6) indice 1 din Legea nr. 153/2013, asa cum a fost modificata si completata prin O.G. nr. 41/2018, i-a fost acordata doar pentru lunile septembrie si octombrie 2022.

Suma compensatorie la care a făcut trimitere mai sus trebuia sa-i fie acordata incepand cu data de 04.11.2019, cand a încetat suspendarea CIM, fiind îndeplinite toate condițiile prevăzute de lege pentru acordarea ei.

Având in vedere ca pentru perioada noiembrie 2019 - decembrie 2020, in raport de dispozițiile sus menționate a intervenit prescripția dreptului material la acțiune, a inteles sa solicite plata sumei compensatorii pe ultimii 3 ani, excepție facand lunile septembrie si octombrie 2022, cand suma compensatorie i-a fost acordata, asa cum rezulta din fluturasul de plata. Pentru toata perioada solicitata îndeplinește condițiile pentru acordarea sumei compensatorii, respectiv venitul salarial net este mai mic decât cel din luna februarie 2018, iar subsemnata imi desfășor activitatea in aceleași condiții.

In drept, a invocat art 38 alin.(6) indice 1 din Legea nr.153/2017, art.160, art.171, art.269 alin.(1) si (2), art.270 din Codul Muncii.

Pârâta a depus **întampinare** la cererea de chemare în judecată formulată de reclamanta [REDACTED], prin care a solicitat instanței ca, prin hotărârea pe care o va pronunța, să respingă cererea de chemare în judecată ca neîntemeiată și nefondată.

În motivare, a arătat că reclamanta nu îndeplinește condițiile pentru a beneficia de sume compensatorii în baza prevederilor art. 38 alin. (6 indice 1) din Legea nr. 153/2017, cu modificările și completările ulterioare (privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice) întrucât veniturile salariale nete realizate de aceasta (în perioadele la care face referire în cererea de chemare în judecată) au fost mai mari (nu au fost mai mici) raportat la venitul salarial net aferent lunii februarie 2018.

A mai susținut că Legea nr. 153/2017, cu modificările și completările ulterioare (privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice) prevede următoarele: art. 38 alin. alin.6 ind.1 - *"începând cu luna mai 2018, în situația în care veniturile salariale nete acordate potrivit prevederilor prezentei legi sunt mai mici decât cele aferente lunii februarie 2018, se acordă o sumă compensatorie cu caracter tranzitoriu care sa acopere diferența, în măsura în care persoana își desfășoară activitatea în aceleași condiții. Suma compensatorie este cuprinsă în salariul lunar si nu se ia în calcul la determinarea limitei prevăzute la art. 25. Suma compensatorie se determina lunar pe perioada în care se îndeplinesc condițiile pentru acordarea acesteia."*

În conformitate cu prevederile OUG nr.111/2010, cu modificările și completările ulterioare (privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor) și ale HG nr. 52/2011, cu modificările și completările ulterioare (pentru aprobarea Normelor Metodologice de aplicare a prevederilor O.U.G. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor), Adeverința nr. 11168/16.05.2018 a fost emisă de pârâtă (în calitate de angajator) pentru a atesta nivelul lunar al salariilor supuse impozitului pe venit pe care reclamanta [REDACTED] le-a realizat în ultimile 24 luni anterior nașterii copilului, potrivit Codului fiscal.

Astfel, este evident faptul că veniturile salariale supuse impozitului pe venit precizate în Adeverința nr. 11168/16.05.2018, realizate de reclamantă în perioada februarie 2016-februarie

2018 (în ultimele 24 de luni anterior nașterii copilului), inclusiv venitul salarial supus impozitului realizat în luna februarie 2018 (■■■■ lei), reprezintă VENITURILE NETE ÎNAINTE DE APLICAREA IMPOZITULUI PE VENIT (de 10%).

După ce se aplică impozitul pe venit (10%), VENITUL NET devine SALARIUL NET pe care salariatul îl primește de la angajator pe statul de plată (virat în contul bancar).

Aspectele mai sus enunțate sunt prezentate detaliat în fiecare "fluturaș de salariu" aferent lunilor septembrie 2022 și octombrie 2022, cât și în fiecare "fluturaș de salariu" pe care pârâta (în calitate de angajator) l-a emis și l-a încredințat fiecărui salariat (angajat) din cadrul ■■■■ ■■■■

A susținut pârâta că există o diferență majoră între cei doi termeni și anume între "VENITUL SALARIAL NET" și "SALARIUL NET", după cum urmează:

VENITUL SALARIAL NET = VENITUL BRUT - CASS (10%) - CAS (25%)

SALARIUL NET = VENITUL SALARIAL NET - IMPOZITUL PE VENIT (10%)

În aceste condiții, prevederile art.38 alin.6 ind.1 din Legea nr.153/2017 fac referire expresă la termenul de VENITURI SALARIALE NETE, care trebuie să fie mai mici decât cele aferente lunii februarie 2018 (pentru ca un salariat să beneficieze de plata sumelor compensatorii) și nicidecum la termenul de SALARII NETE (care reprezintă un alt termen, acesta fiind rezultatul diferenței dintre venitul net și impozitul pe venit).

Astfel, este evident că, în perioadele: ianuarie 2021-decembrie 2021; ianuarie 2022-august 2022; noiembrie 2022-decembrie 2022 și ianuarie 2023-decembrie 2023, reclamanta a realizat VENITURI SALARIALE NETE mult mai mari comparativ cu (raportat la) VENITUL SALARIAL NET realizat în luna februarie 2018 (■■■■ lei).

A mai arătat că reclamanta nu a primit sume compensatorii în baza prevederilor art. 38 alin. (61) din Legea nr. 153/2017 (cu modificările și completările ulterioare) în lunile septembrie 2022 și octombrie 2022, așa cum aceasta a precizat, în mod eronat, în cererea de chemare în judecată.

În drept, a invocat Legea-cadru nr.153/, cu modificările și completările ulterioare; Legea nr. 53/2003 (Codul muncii), cu modificările și completările ulterioare; Codul de procedură civilă.

La termenul din 18.09.2024 s-a pus în discuție necesitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul art. 2 alin 1 din OUG 62/2024, pârâta solicitând lămurirea următoarei chestiuni de drept:

"Dacă, începând cu luna mai 2018, în situația în care veniturile salariale nete acordate potrivit prevederilor art.38 alin.6 ind.1 din Lg.153/2017 sunt mai mici decât cele aferente lunii februarie 2018, se acordă o sumă compensatorie cu caracter tranzitoriu care să acopere diferența, în măsura în care persoana își desfășoară activitatea în aceleași condiții si dacă suma compensatorie se raportează la venitul salarial net sau la venitul net".

Deliberând asupra necesității sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție tribunalul reține că reclamanta este angajată a ■■■■ ■■■■

■■■■ ■■■■, ca asistent medical principal de laborator - COR 325904, în baza Contractului Individual de Munca nr.109/01.09.2013, încheiat pe durata nedeterminată, și a Actelor adiționale la acesta.

Obiectul acțiunii de față este reprezentat de pretenția de acordare sumei compensatorii care să acopere diferența dintre veniturile salariale lunare nete și cele aferente lunii februarie 2018, pentru perioada ianuarie 2021 - decembrie 2021, ianuarie 2022 - august 2022, noiembrie 2022 - decembrie 2022 și ianuarie 2023 - decembrie 2023, sume actualizate cu indicele de inflație precum și dobânda legală începând cu data scadenței și până la plata efectivă.

Potrivit art.38 alin.6 ind.1 din Lg.153/2017 *"începând cu luna mai 2018, în situația în care veniturile salariale nete acordate potrivit prevederilor prezentei legi sunt mai mici decât cele aferente lunii februarie 2018, se acordă o sumă compensatorie cu caracter tranzitoriu care să acopere diferența, în măsura în care persoana își desfășoară activitatea în aceleași condiții. Suma compensatorie este cuprinsă în salariul lunar și nu se ia în calcul la determinarea limitei prevăzute la art. 25. Suma compensatorie se determina lunar pe perioada în care se îndeplinesc condițiile pentru acordarea acesteia."*

Astfel, în cauză sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 2 alin 1 din OUG 62/2024, respectiv de dezlegarea acestei chestiuni de drept depinde în tot soluționarea cauzei de față iar din verificările efectuate rezultă că asupra acestei probleme Înalta Curte de Casație și Justiție nu s-a mai pronunțat

De asemenea, din verificările efectuate a rezultat că problema de drept menționată nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare și nici nu face obiectul unei sesizări pentru dezlegarea unei chestiuni de drept în curs de soluționare.

În ce privește caracterul complex sau, după caz, precar al reglementării, de natură a conduce, în final, la interpretări diferite, precum și dificultatea completului în a-și însuși o anumită interpretare, tribunalul reține că, spre deosebire de dispozițiile art. 519 C.pr.civ, OUG 62/2024 nu impune o astfel de condiție, completul investit cu soluționarea unei chestiuni ce ține de salarizarea personalului plătit din fonduri publice fiind obligat, în măsura în care Înalta Curte de Casație și Justiție nu a lămurit deja problema de drept incidentă, să sesizeze această instanță.

Așa stând lucrurile, tribunalul va dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu problema de drept anterior menționată, urmând să dispună suspendarea prezentei cauze, până la soluționarea sesizării.

În ceea ce privește **punctul de vedere al completului de judecată** asupra problemei de drept a cărei lămurire de către Înalta Curte de Casație și Justiție se impune în prezenta cauză, tribunalul apreciază că motivele invocate vizează însuși fondul cererii, astfel că o precizare a punctului său de vedere ar echivala cu o antepronunțare în cauză, în sensul art. 42 pct.1 din Codul de procedură civilă.

Drept urmare, văzând că potrivit art. 2 din O.U.G. nr. 62/2024 este obligatorie sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru dosarele având ca obiect drepturi salariale ale personalului bugetar, chiar dacă ele sunt aflate în primă instanță,

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE**

În temeiul art. art. 2 alin 1 din OUG 62/2024 sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să se dea o rezolvare de principiu următoarei chestiuni de drept:

"Dacă începând cu luna mai 2018, în situația în care veniturile salariale nete acordate potrivit prevederilor art.38 alin.6 ind.1 din Lg.153/2017 sunt mai mici decât cele aferente lunii februarie 2018, se acordă o sumă compensatorie cu caracter tranzitoriu care să acopere diferența, în măsura în care persoana își desfășoară activitatea în aceleași condiții și dacă suma compensatorie se raportează la venitul salarial net sau la venitul net".

Suspendă soluționarea prezentei cauze formulate de reclamantul

— CNP , domiciliată în , în

contradictoriu cu pârâtul [REDACTED] – CUI [REDACTED], cu sediul în [REDACTED], până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept de mai sus.

Dispune comunicarea către Înalta Curte de Casație și Justiție, curțile de apel și tribunalele din țară a prezentei încheieri.

Pronunțată azi 18.09.2024 prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

Președinte,

Asistent judiciar,

Asistent judiciar,

Grefier,

Red. Jud. [REDACTED]. 23.09.2024/5ex.

Com. 2 exemplare ____/____/2024.

